

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

03 Ocak 2022

Sayı: 279

Fiyatı: 2 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Yeni ekonomik plan dendi, işçi sınıfının ürettiği zenginlik burjuvazinin kasalarına aktı

Yeni ekonomi modeli, Çin modeli, Türkiye modeli derken sonuçta olan; işçi sınıfının elindekinden, hatta eline geçecek olandan, fakirden alıp zengine vermek oldu. Dövizin dalgalanmasına ve iktidarın açıkladığı düzenlemelere işçi sınıfının çıkarları açısından bakan iktisatçılar, ülke tarihinin en büyük vurgunun yapıldığını hesapladı. Kim vurgun yaptı? AKP çevresindekiler başta olmak üzere tüm burjuvazi sınıfı; banka ve başka finans kurumu sahipleri; bankalarda milyarıları olan faizciler ve çevresindekiler yani küçük bir kesim.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Zengini daha da zengin eden para, gökten gelmedi. Bakanın utanmadan, sırtarak "çarıldılar" dediği, parası daha fazla değer kaybetmesin, aylık ihtiyaçlarını alabilsin diye aylığından kalanlarla, küçük birikimiyle birkaç günlüğüne dolar alanlardan çıktı, patronların ceplerine aktı. Bakanın söylediği gibi gece yarısı döviz bozdurmaya koşanlar değil, çükü kitleler döviz kuyruğunda değil ekmek kuyruğunda, akşam olmadan döviz alanların paraları yok oldu. Bu vurgun değil mi?

Erdoğan önce üretimi ve ihracatı arttırarak ekonomiyi düzeltereğini söyledi. Bunları gerçekleştirmek için patronlara sermaye lazım dendi. Bu sermaye işçiden kesilecekti ancak o zaman yaklaşan seçim zora girecek. İktidarın yaptığı ücret artışlarının önemli kısmı, devletin kasasından karşılanacak olması bile patronlara yetmedi, hem vurgun yapmaları için ortam oluşturuldu hem de geleceğe dönük kârlarına devlet garantisi verildi.

Patronlar, üretim için yatırım yapacak mı? Tamamen keyiflerine kalmış. Patronlar işçi sınıfının ürettiği zenginliği aralarında paylaşıyor Erdoğan, bunu yasal hale getirip savunuyor. Meydanlarda bağırıldığı gibi yabancı sermaye değil, kendisini destekleyen nurjuvazi dahil tüm sermaye sınıfı, bugünü, yetmedi geleceği paylaştı. Yetmezse, enflasyon korumalı hesap gelecek. Patronlar, bu kadar güvenceli, paradan para kazanmak dururken, neden daha riskli olan üretimle uğraşın?

İktidar, sadece bir kesim patronlara değil, tüm sermaye sınıfının gelecekteki kârına garanti veriyor. Para nereden gelecek; işçi sınıfından, bizden çıkacak. İşte bu nedenle kendisi de bir patron olan bakanın gözlerinin içi gülüyor.

Ekonomiyi yönetmekle görevli olanların, bilerek oluşturdukları, oluşmasına göz yumdukları koşullardan ötürü kitleleri suçlaması, hor görmesi, tam sınıf kinidir. Patron bakan, "büyükler bilir" diyerek sermayenin iktidarla iç içe olduğunu, her şeyi bildiğini söylüyor aslında. Kitlelere anlamadığınız işler yaptınız diyor; vurgun yapmak patronların alanı, uzmanlığı; kitleleri dışarıda kalmaları için uyarıyor.

Patronlar çok mutlu; dolar düştü, kasası para doldu, ülke yansa kârları garantide. Ancak işçi sınıfı açısından hiç de iyileşme yok; ne ucuzlama oldu ne işsizlik azaldı, ne de zamlar durdu. Fabrikadaki, işyerindeki sömürüye, hayat pahalılığı ve işsizlik yoluyla; vergiler yoluyla; kamu hizmetlerinin, sosyal hizmetlerinin kısılması yoluyla, ek bir sömürü daha olacak.

Toplumda hiçbir olumlu işe yaramayan, aksine kendi küçük azınlığı için milyonları sömüren burjuvazi sınıfını, sırtımızdan atmamın zamanıdır. Düzenini, çıkarlarını topluma dayatan siyasetçilerden ve tüm sisteminden kurtulma zamanıdır. İşçi sınıfının bunu yapmaya gücü vardır.

Burjuvazinin kendi çıkarlarını hepimiz için gereklimiş gibi dayatılmasına karşı çıkıp işsizlik ve pahalılığa karşı kendi taleplerimizi ileri sürmek, bir başlangıç olabilir. (01.01.22)

Emekçinin Gündemi

Metal işçileri toplu sözleşme mücadelesi sürüyor

Türk-Metal ile MESS arasındaki toplu sözleşme görüşmesi, grev kararı aşamasına geldi. 7 Ekim'de uyuşmazlık zaptı tutulmuştu, arabulucu devresi de geçti. Sendikanın, 24 aralıktan sonra 60 gün içinde greve çıkması gerekli, aksi takdirde işyerlerindeki yetkisini kaybedecek. Birleşik Metal ise 4 fabrikada 14 ocakta greve çıkma kararını açıkladı.

Türk-Metal, 2 ocakta Kocaeli'deki greve televizyon reklamlarıyla çağrı yapıyor.

Üstelik sözleşme başladığında hazırlanan taslak, yeni ekonomik koşulların çok gerisinde kaldı. Sendika %29.5 istiyor; MESS ise %12'den %17'ye çıktı.

İşçinin ek zam talebine sendika yönetimi karşı çıkıyor. Kavlak, önceki ekonomik kriz dönemlerinde patronların sözleşmede revizyon istediğini, patronların yine aynısını isteyebileceğini söylüyor.

Patronlarla işçiler sanki eşitmiş gibi hareket ediyor.

Metal işçileri, toplu sözleşmesini bağlanması için mücadele ediyor. Aralıkta İzmir, Bursa, Manisa, Eskişehir, Gemlik, Çerkezköy, Ankara, Kocaeli eylemlerine, mitinglere katıldılar. Hatta sendikanın işyeri önündeki eylemi, üretimi aksatmadan yapması nedeniyle bir saat önce fabrikaya geldiler. Başkan Kavlak'ın “düşün peşime” demesine gerek yok. İşçiler mücadelede. Ancak Kavlak, işçileri sokakta yürütüyor ama patronlarla sıcak odalarda görüşüp, “sözleşmeyi masada bitireceğiz” diye eklemeyi unutmuyor.

Sendikacılar, işçilere mücadeleciler görünürken patronlarla uzlaşmaya çalışıyor. Kavlak, çip krizi nedeniyle çalışmayan ve ocak ayı ortasında işbaşı yapacak işçileri beklediklerini, en güçlü oldukları dönemde greve gideceklerini açıkladı. İşçilere mücadeleciler görünüyor ancak böylece patronlara ne kadar zamanları olduğunu da açıklamış oldu.

Sendika bürokratlarının bu kadar ortalıklarla görünmelerinin bir nedeni de 2015 yılında kaybettikleri işçi desteğini yeniden kazanmak. Kavlak, 2015'i hiç anmıyor ama 2017'de ve 2019'da iyi sözleşme imzaladıklarını söylüyor. Onları kendisi kazanmadı, işçilerin mücadele etmesi korkusuna patronlar vermek zorunda kaldı. Bugün de gerekli olan patronlara aynı işçi korkusunu yaşatmaktadır. Metal işçilerinin mücadelesi, tüm işçi sınıfını etkileyecek, örnek olacak güçtedir. (01.01.22)

Başkan Kavlak, işçilere “düşün peşime” diye sesleniyor. Sanki büyük işler başaracak, işçileri sömürü düzeninden kurtaracak. Tüm yapacağı, Eylül ayında bitmesi gereken, işçinin 9 aylık zam farkı patronun kasasında biriken ancak bitiremediği toplu sözleşmeyi bitirmek.

130 bini aşkın metal işçisi, 2015'te “metal fırtına” döneminde, iki hafta içinde, sözleşmeyi altüst etmiş, değişmez deneni değiştirmiş, zam, hak, almıştı. Kavlak, işçinin her şeyi unuttuğunu umuyor olmalı.

Üretimi yapan, patronun kasalarını dolduran işçinin satın alma gücünün korunması, nasıl bir avuç patronun kârıyla aynı kefeye konur? Başkan, bir yandan işçiyi patron da ister diye korkutuyor diğer yandan sonraki altı aylık zamları ve refah payı olacağını öne sürerek, işçileri ek zamdan vazgeçirmeye yönlendiriyor.

Bir vaadi de içerideki 9 aylık alacağı bir haftada almak. Oysa isterse zam bell olmadan önceden belli bir miktar ödeme isteyebilirdi patronlardan. Bunun yapıldığı işyerleri, örnekleri var.

Asgari ücret almadan eridi

sürerken, asgari ücretin dolara karşı azalması, geçim zorluğunu artırıyor.

2021 yılı başında asgari ücretle günde 6 ekmek alınabiliyordu; bugün aynı sayıda ekmek almak için asgari ücretin net 5.650TL olması gerekirdi. Zam, şubatta işçilerin eline geçtiğinde durum daha kötü olabilir.

Tükettiğimiz ürünlerin fiyatı ücretlerimizden daha fazla arttı. Enflasyon her zaman bölüşüm sorunudur ve sınıfsaldır; eğer ücretler geçim ürünlerinden az arttıysa, patronların cebi dolmuş demektir.

Asgari ücret zammının tümünü elbette patronlar ödemeyecek. Yıllardır talep edilen gelir vergisi, kaldırıldı. Sanki aynı şeymiş gibi gösterilerek, evli olmasına ve çocuk sayısına göre 403TL ile 686TL arasında değişen AGİ de

kaldırıldı. AGİ, devletten alınan vergi iadesi olduğundan asgari ücretin üstüne eklenirdi. İşçiler, satın aldıkları her şeyde vergi ödemeye devam edecek ama gelir vergisi yoksa, vergi iadesi de yok dendi.

Çoğu patron devletin AGİ ödemesini alır işçiye vermez, kendi kullanırdı. Şimdi zararda değiller, patronların cebinden AGİ miktarı kadar, daha az para çıkacak.

Asgari ücret düzenlemesi yandaş medyada çok olumlu yansıtıldı. Türk-Metal başkanı, 1980'den sonra işçi sınıfının aldığı ilk hak dedi. Ancak ÖTV, MTV gibi vergilerin artışı, akaryakıt ve diğer zamlar, işçilerin ne hak aldığını gösterdi.

İktidar rekor oranda zam yaptığını iddia etse de asgari ücret, patronların gözünde ucuzladı. İşçiler, alım güçlerini korumak, bunu enflasyona ve patronlara yedirmemek için birlikte hareket etmek zorunda. (31.12.21)

Cumhurbaşkanı, asgari ücreti övünerek net 4.253TL olarak açıkladı. Böylece %50 arttı. Bu artış, enflasyonun %20 olmadığı kabulüydü. Aynı zamanda zamma rağmen ilk kez, Türk-İş'in açıkladığı kasım ayı açlık sınırı olan 4.100 TL'ye çok yaklaşarak, daha işçinin eline geçmeden, altında kalacağı netleşti.

İşçiler, kayıplarını, zamma rağmen telafi edemeyecek. Yıl başında 385 dolar olan asgari ücret, zamlar ancak 274 dolar olabildi. Fiyatların döviz gibi hızla artışı

Asgari ücret; işsizliğin ve enflasyonun sorumlusu oldu

Sanki işsizlik ve pahalılık yokmuş gibi asgari ücretin artışı gerekçe olarak gösteriliyor. İşçinin en küçük hak alması, sözde uzmanları kara kara düşüncelere itiyor her zaman.

Asgari ücrete yapılan zammı yüksek bulup işsizliği arttıracığını söyleyenler, aslında düşük veya yüksek fark etmeksizin, her işçi ücreti artışında aynısını söylüyor.

Yüksek ücret artışı, patronların işçi çıkarmasına neden olup işsizliği artıracığı tam bir aldatmaca. Patron ne işçi

çıkarmak zorunda ne de ücret artışını fiyatlara yansıtmak zorunda. Kârının bir kısmından vazgeçebilir.

Aslında patronlar, hemen malların fiyatını arttırır, hatta artış öncesinde asgari ücretten çok daha yüksek zamları yaptılar bile. Patronlar, kârından vazgeçmez. Ancak işçiler, işten atılma tehdidi altında tutulur. İşçiye zammı, zehir ederler.

Hatta bazı patronlar, asgari ücreti bile vermemek için aynı işçiyi kayıt dışı, kaçak çalıştırabilir.

Asgari ücrete yapılan zam, çoğunlukla işçilerin birikmiş borçlarını ödemesine olanak verecek. Satın alma gücünü bile koruyamayan zam, işçinin harcamasını arttırmayacak, aksine işçi sınıfı kemer sıkacağından azaltacak.

Sözde uzman iktisatçılar, çıkarlarını savundukları sınıfın yararına olanları gerçekmiş gibi anlatıyor. Gerçekleri, işçi sınıfın çıkarlarını savunmuyor. (28.12.21)

Siyasetin Gündemi

Erdoğan ve partisi, iktidar için her yolu mübah görüyor

Enflasyon, geçim şartlarını zorlaştırdıkça, iktidara destek veren tabanı oyuyor. Erdoğan, iktidarını korumak amacıyla, bir yanda muhalif partileri yıpratmaya çalışıyor, diğer yanda kendi tabanını tutmak için çaba sarfediyor.

Belediyelerden, resmi kurumlara kadar, muhalefetin girişimlerine karşı gittikçe sertleşen, katı, dışlama tavrı arttı.

HDP, seçimde kazandığı 60'tan fazla belediyenin çok azını yönetiyor. Bu dışlama, Kürt illerindeki seçmenin çoğunluğunun, AKP ile bağını neredeyse kopardı. Kürt AKP milletvekilleri ve yöneticileri, defalarca bu siyasetten geri dönülmesi için kendi partilerine açıktan çağrı yaptılar. Ancak hiç karşılık bulmuyor.

Bunun nedenlerinden biri, AKP'nin devletle bütünleşerek değişime karşı çıkan, demokratik hak taleplerinin düşmanca gören milliyetçi ve Kürtlere düşman savaş siyasetine dönmesi. Bir diğeri de belediyeler üzerinden Kürt illerinin yağmalanması ve kendisini destekleyen patroların kâr olanaklarının sürdürülmesi. Kürt illerinde, elektrik dağıtım şirketlerinin köylülere ve keyfi faturaları ödeyemeyen yoksullara zulmü, bunun örneği.

Aynı siyaset, yapılabildiği kadarıyla CHP'li belediyelere de uygulanıyor. Erdoğan ve pis işlerini gördüğü için yanında tuttuğu Soylu, fiilen bir şey yapamadıklarında “çamur at, izi kalsın” yolunu izliyor.

Bu siyasetin şampiyonu “küçük ortak” Bahçeli. Hiç bir

belge, tanık göstermeden, hiç bir mantıklı akıl yürütme yapmadan, hiç dayanak ileri sürmeden, suçlamalar, hakaretler, sıralıyor. Asıl ilginç olan Bahçeli'nin çok önemli sağduyulu, geleceği gören bir siyasetçi, “devlet adamı” gibi sunulması. Aslında söylenenler doğru; Bahçeli tam düzene uygun, her devrin adamı, bir gün milliyetçi, ertesi gün milliyeti olmayan sermaye hayranı, gelene ağıd gidene paşam diyenlerden.

Buna karşın devlet yetkililerinin, siyasetçilerin, açık açık yalan söylemeyeceğine inanan, iyi niyetliler var.

AKP'nin uzun iktidar döneminde, dindarlaşma arttı; başörtüsü, namaz düzenlemeleri ile dindarlaşma desteklendi. Tarikatlar, dini dernekler, dini işler çoğaltıldı, büyük camilerde sürekli, dışarıya yayınla kuran okunuyor. Dindar çevrelerdekilere, başka bir partiye oy vermedi. Bu insanların zihnine din ile siyasetin aynı olduğu kazanıyor. Oylarını değiştirmeleri, günah deniyor.

Cumhurbaşkanlığı sistemi ile patronların emrine amade siyasetçilerin hükümetinden, doğrudan patronların hükümetine geçildi. Giden her patron bakanın yerini, başka bir patron alıyor. Siyasetçi ya da bürokrat, çok az kaldı. AKP'nin çoğunluğu öğretim üyelerinden oluşan hükümetleri çok geride kaldı.

Buna karşın Erdoğan, ilk yıllarında diğerlerine göre parti içi demokrasinin çok daha fazla olduğu bir parti olan, tabanın etkileyebildiği AKP'yi, adeta bir tarikata, seçmenini de, lidere

mutlak boyun eğen tarikat üyesine dönüştürüyor. Ancak bu tarikat, devletle iç içe geçti. Üstelik kapitalist toplumun düzenine uyamıyor, gittikçe yozlaşıyor, kendi içinde bile çıkar kavgasına düştü, çöküyor.

AKP, uzun yıllar yükseldiği, her yolla tüm kurumlara yerleştiği, ekonomik muslukların başına çöreklenildiği için çöküşü de uzun zaman alıyor. AKP'liler, tüm sahip olduklarını, iktidarda olmakla elde ettiklerini ve ancak bu yolla koruyabileceklerini çok iyi biliyor. Bu nedenle Erdoğan'ın partiyi tarikata dönüştürmesinde sorun görmüyorlar.

AKP'nin, bir zamanlar kitleler halinde kendisini destekleyen gençleri ve eğitimlileri, beyaz yakalıları, kaybetmeye başlamasının nedenlerinden biri de budur.

Erdoğan ve partisi, iktidarda kalmaya kilitlenmiş durumda. Bunun için çelişkili, keyfi kararlar alınıyor, muhalifler ağır biçimde dışlanıyor, şiddet tırmanıyor. Bu gidiş, iktidardan düşene kadar sürecek. Tıpkı 20 yıl önce ANAP, Doğru Yol ve diğerlerinde olduğu gibi.

Sorun, iktidarda kalmak için yaptıklarının tüm kötü sonuçlarını, onları destekleyenlerin değil, karşı çıkan bizlerin ödeyecek olmasıdır. (02.01.22)

Ekonomik kriz, Suriye siyasetini vurdu

Suriye’de iç savaşın sona erip siyasi çözüm aşamasına geçilmesinin önünde engel olarak işgalci yabancı askeri güçler gösteriliyor. Ancak Suriye’de askeri olan herkes, kendini değil ama rakibini yabancı güç görüyor. Rusya ve İran, Suriye iktidarınca çağrıldığını söylüyor; ABD, Kürtleri ileri sürüyor. Türkiye muhaliflerin isteğini ileri sürüyor. Suriye muhalefetinin, kendi içindeki çatışmaların da etkisiyle askeri gücü kalmadı ve siyasi bir güç oluşturamadı. Böylece Türkiye’nin gerekçesinin temeli oyuldu ve çekilmesi gerektiği söyleniyordu.

Son Suriye toplantısından sonra Rusya yetkilileri, Türkiye’nin en uygun zamanda Suriye’den ayrılacağını bildirdiğini açıkladı. İktidardan ses yok, yalanlama da yok. Erdoğan, çekilmeyi başarı gibi

sunacağı en uygun zamanı bekliyordur.

Dinci silahlı milislerin toplandığı İdlip eyaleti, Türkiye ordusu tarafından korunuyor. Rusya ve Esad’ın kuşatma altında tuttuğu eyaletin, Suriye’nin denetimine geçmesi, iç savaşı kağıt üstünde bitirecek. Türkiye ordusu engel konumunda.

Erdoğan, Suriye yönetimine karşı desteklediği, savaştırdığı, kullandığı dinci, milliyetçi milislerin, Türkiye’ye yığılmaması için orada tutmaya çalıştı. Hiçbir ülke kendi vatandaşı olan IŞİD’liyi dahi geri almıyor. Başka ülkelere gidemeyenlerin ve Suriye vatandaşı olanların en rahat sığınabileceği ülkelerin arasında Türkiye var.

Erdoğan, Suriye yönetimine karşı tutumunu, Mısır’a, İsrail’e yaptığı gibi

değiştirmede, yumuşatmadı ancak ekonomik kriz, onu sıkıştırıyor. Lira’nın değer kaybı sonrasında, sözde ABD düşmanı IŞİD yönetimi, İdlip’te dolar kullanmaya döndü. Lira ile ödenen aylıklarla geçinilmiyor. Türkiye’den karşılanan sağlık, eğitim gibi ücretsiz sosyal hizmetler kısıldı, altyapı inşaatlarına para gitmez oldu. Gerici milislerin, Erdoğan’a karşı isyan etmeleri yakındır.

Ordu sadece İdlip’ten değil, zorla girdiği Kürt bölgelerinden de çekilmeli.

Erdoğan, bir avuç patronun Suriye’nin sınırlı bölgelerini talan edip ceplerini doldurmaları için ABD ve Rusya’nın verdiği işe gönüllü oldu. Şimdi milislere bekçilik yapamaz duruma gelince hem terk ediliyor hem de azarlanıyor. (28.12.21)

En milli, en çevreci Erdoğan, şimdi en dindar oldu

AKP, seçmen çeşitliliğini yitirip yaşlanan dindarların partisine dönüşüyor. Erdoğan, bu gidişe uyararak faizin indirilmesi kararını “nas var” (nas, Arapça metin demek yani kuranda doğrudan bilgi var demek) diye açıkladı.

Kur korumalı mevduat kararına, dini gerekçe göstermemesi tarikat liderleri arasında tartışmaya neden oldu. Dine uygun bulan oldu, sözde dine uygun katılım bankalarında değil ama faiz veren bankalarda bu hesabı açmayı günah ilan eden de oldu.

Faiz tartışması en önemli şeyi gizliyor; faiz haram ama bu düzenin temeli olan işçi sömürsünden elde edilen kâr haram değil, hatta gerekli.

Vakitlerinin çoğunu kadınları ve çocukları kısıtlayan vaazlar, fetvalar vermekle geçiren bu gericiler, iktidara destekte yarışıyor. İşçinin ücretini ödememek, ölümüne işçi çalıştırmak hatta ölmesine sebep olmak, kayırmacılık, yoksul, muhtaç bırakmak, tüm gerçek sorunlarımız, bu sakallılar için günah değil.

Erdoğan’ın kararlarına dini gerekçeler bulmada dini gerekçeler bulmada yarışıyorlar çünkü hepsi AKP’nin işlettiği kâr düzeninin bir parçası. Hepsini aynı zamanda patron, işyeri işletiyor, devletten para alıyor, belediyelerden besleniyorlar. Öğrencilerin bıçaklanarak, yanarak öldüğü, cinsel saldırıya uğradığı, ibadet

yapmaya zorlandığı, tarikatın işyerlerinde bedavaya çalıştırıldığı, kaçak öğrenci yurtları bedava değil. Devlet tarafından da göz yumuluyor. Bin bir bağla iktidara bağlı oldukları açık.

Ancak iktidarın her kararını dine bağlaması, AKP’nin dini de beraberinde batırması tehlikesini içeriyor. Nitekim en çıkarıcıları bu uyarıyı yaptı bile.

Bu tarikatçılar, kıdem tazminatı almayı, hakkını almak için patrona karşı mücadeleyi, sedikayı, grevi dine uygun görmüyor. Olabilir, işçi sınıfının hakları için mücadelesi ne yasalara ne dine uymuyor zaten. Onlardan onay bekleyen de yok. (27.12.21)

Uluslararası Gündem

Şili

Sola oy vermek yeterli olmayacak

19 Aralık'ta Pinochet diktatörlüğünün aşırı sağcı aday ve savunucusu José Antonio Kast'ın "solun solunda" olarak sunulan Gabriel Boric'e karşı çıktığı Şili cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ikinci turu Boric'in açık zaferiyle sona erdi.

3,6 milyona (% 44) karşılık 4,6 milyon oy (seçmenlerin %56'sı) ile aradaki fark Kast'ın yenilgiyi kabul etmesi için yeterliydi.

Kast seçim kampanyası sırasında, mülk sahiplerinin egemenliğini sağladığı için Pinochet diktatörlüğüne karşı söyleyecek daha az sözü olan sağ hareketi geçirmek için Komünist düşmanlığını kışkırttı. Kampanya sırasında gündeme getirilen konulara, kürtaj hakkı, eşcinsel evlilik, kadın ve yerli hakları, diktatörlüğün kınanması, siyasi sınıfın yolsuzluğu, konularına esas olarak yalan ve iftira ile yanıt verdi.

Ücretsiz eğitim için 2011 öğrenci protestolarının lideri, yeni seçilen Gabriel Boric, 25 Ekim'de bir milyondan fazla insanın Santiago sokaklarında protesto gösterisine sahne olan 2019'daki güçlü sosyal seferberliği destekledi!

2014'ten bu yana Parlamento Üyesi, Komünist Parti, çevreciler ve iki eski sosyalist cumhurbaşkanı, Ricardo Lagos ve Michelle Bachelet dahil olmak üzere merkez sol figürleri içeren "*geniş bir cephenin*" desteğiyle seçildi. 2020'den bu yana, özellikle de 1990'da diktatörlüğünün sona ermesinden bu yana değişmeden mevcut metnin yerini alacak yeni bir

Anayasa taslağının hazırlanmasına katılanlardan biridir.

Boric, sağlık, eğitim ve emekli maaşlarının finansmanında en zenginleri dahil edecek bir vergi reformunu şu formülle duyurdu : "*Mali sorumluluklarını sürdürürken daha fazla sosyal hak*".

Ayrıca küresel ısınmayla mücadele sözü veriyor, kürtajın yasallaştırılması ve yerli azınlıkların hakları için çağrıda bulunuyor. Bütün bunları, kapitalist sistem çerçevesinde, sosyal demokrat hükümetler tarzında yaptığını iddia ediyor.

Allende'nin yarım yüzyıl önce yaptığını iddia ettiği şey de buydu. Hatta işçilere orduya güvenebileceğini söyledi ve kendisini birkaç hafta sonra iktidardan düşürecek olan askerlere bakanlık koltuğu verdi.

Pinochet diktatörlüğü, o zaman, yalnızca popüler sınıfların özlemlerine şiddetle son vermekle kalmadı, aynı zamanda, devlet endüstrilerini parçalayarak ve kamu hizmetlerini özelleştirerek, çok güçlü bir kapitalizmi dayatmak için zemin hazırladı.

Böylece bir avuç zenginlerin eğitimden, sağlık ve emeklilikten gelen parayla spekülasyon yapmasına izin verdi. Şili'yi bugün en eşitsiz ülkelerden biri yapan işte bu biriken servetler servettir: Nüfusun %1'i servetin %30'unu elinde tutuyor.

Güçlü ve görünür olan bu eşitsizlikler, Ekim 2019'daki toplumsal patlamaya yol açtı. Dönemin milyarder başkanı Piñera, şiddetli polis baskısıyla

ve ardından onu yeni bir anayasa taslağının tarafına getirerek bu durumdan kurtulmaya çalışmıştı ve yasanın popüler sınıfları biraz daha iyi koruyabileceği yanılsaması var.

Bu, yeni cumhurbaşkanı da dahil olmak üzere cumhurbaşkanlığı seçimini yeni kazanan sol koalisyonun izlediği yoldur.

Ancak Allende'den neredeyse elli yıl sonra, aynı tehlike Şili işçi sınıfı üzerinde kalmaya devam ediyor. Bu işçi sınıfı, daha iyi yaşama özlemleri karşısında, kendi çıkarlarını dışını tırnağına katarak canla başla korumaya hazır bir burjuvazi, bir devlet aygıtı ve kendisini burjuvazinin hizmetine sunmaya hazır bir ordu buluyor.

İşçiler ve halk sınıfları, kendilerine bu kurumlara güvenmelerini söyleyenlere her zamankinden daha az güvenmelidirler. (22.12.2021)

Her daim kaos

Emperyalist yöneticiler tarafından, 2017 yılından beri Irak'ta ve 2019 yılından beri de Suriye'de yenilmiş ilan edilen Irak ve Şam İslam Devleti (kısaca IŞİD veya DAES) Örgütü, bu iki ülkede de saldırılar düzenlemeye devam ediyor.

Birleşmiş Milletler Örgütü tarafından 2021 yılının başlarında yayınlanan bir raporda, « *Irak ve Suriye'de büyük ölçüde gizli örgütlenen [IŞİD], iki ülke arasındaki sınırın her iki tarafında da sürekli ve destekli bir isyan yürütüyor* » biçiminde bir tespitte bulunuluyor.

IŞİD'in milisleri, Irak'ta, büyük bir petrol kenti olan Kerkük'un batısında yer alan, Özerk Kürdistan ordusu güçlerinin terkettiği ve Irak Ordusu'nun buranın kontrolünü elinde bulundurmak için uzun zaman tartıştığı bölgedeki köylere, son bir haftadır her gece saldırıyor.

Irak'ın, 2003 yılında ABD emperyalizmi tarafından tetiklenen savaştan sonra başlayan parçalanıp dağılması sürüyor. IŞİD (DAES) militanları 2014 yılında yaptıkları gibi bu çatlaklara güç kullanarak şiddetle dalıyor.

Ülke çapında 1 Ocak 2021'den 20 Ekim 2021 tarihine kadar kaydedilen 995 saldırıdan 655'i, Selahaddin, Diyala ve Kerkük kentlerinin oluşturduğu üçgen bölge içinde gerçekleştirildi.

Federal polis için çalışan

üst düzey bir Iraklı yetkiliye göre, « *Bölgede faaliyet gösteren cihatçıların çoğunluğu 30 yaşın üzerinde ve DAES ya da IŞİD için 2014'ten 2017'ye kadar savaşan kıdemli askerler. Bunların hiçbiri tutuklanmadı ama birçoğunun kimlikleri tespit*

edildi, geçtikleri yollar, yani yaşadıkları ve yaptıkları biliniyor. Bunlara önceki savaşa katılmamış olan genç savaşçılar da ekleniyor ».

IŞİD, geleceği olmayan yoksul nüfustan yeniden asker toplamakta zorluk çekmiyor. Kırk milyon Iraklı'nın yaklaşık üçte biri aşırı yoksulluk içinde yaşıyor. İşsizlik son yirmi yılın en yüksek zirvesine ulaşıyor.

İslam Devleti Örgütü, 2014'te olduğu gibi, nüfusun bir kısmının yolsuzluklara batmış, yozlaşmış kukla bir hükümete duyulan nefretin temelinde de güçleniyor. 26 Ekim'de, nüfusunun büyük çoğunluğu, büyük ölçüde karşı çıkılan bu iktidarın hizmetinde olan Irak Güvenlik Güçleri'nin üyesi olan Diyala kentinin Al-Rachad

köyünde on bir kişi öldürüldü. Ancak IŞİD milisleri, ülkenin bütün bölgelerini sürekli bir şiddet içinde tutma konusunda yalnız değiller.

Türkiye, İran ve Suudi Arabistan gibi bölgedeki güçlü devletler tarafından desteklenen diğer rakip silahlı gruplar da bu durumu sürdürmekte katkıda bulunuyor.

Amerikan ordusunun Irak'ı işgalinden, onun metodik yıkımından, etnik ve dini bölünmelerin araçsallaştırmasından 18 yıl sonra, Irak nüfusunun hala içinde bulunduğu feci durumun asıl sorumlusu Amerikan emperyalizmi olarak ortaya çıkıyor. (15.12.2021)

Wagner grubu: Fransa ile aynı yöntemler

Avrupa Birliği, 13 Aralık'ta, Putin'e yakın Rus paralı asker şirketi Wagner'e, özellikle Ukrayna'ya müdahale etmesi nedeniyle yaptırım uygulamaya karar verdi.

Fransız emperyalizmi her şeyden önce kendi açısından Afrika'daki eski sömürgelerinde bu paralı askerlerle karşı karşıya kalmış bulunuyor, ve üstelik de Dışişleri Bakanı

Jean-Yves Le Drian, onları Fransız emperyalizminin onlarca yıldır bu bölgede yaptıklarını yapmakta olan bu paralı askerleri suçlayarak kovmak istiyor. Orta Afrika Cumhuriyeti'nde, Wagner'in adamları, ülkeyi harap eden silahlı çeteler karşısında hükümeti yalnız bırakıp, 2016

yılı'nın Ekim ayından beri burayı terk etmiş olan Fransız askerlerinin yerini aldı

Wagner, Askeri Cunta'nın, üslerini terkederek Nijerya'ya doğru geri çekilen Barkhane Operasyonu birliklerinin yerini almaları için, topluma çağrıda bulunduğu Mali'de, operasyonlarını tekrarlamakla tehdit ediyor.

Fransız emperyalizmi artık eski sömürgeleri üzerindeki egemenliğini savunacak askeri kapasiteye sahip değil, ancak avını elinden alacak yeni bir vahşi, yırtıcı güce tahammül edemiyor. Le Drian, şunları ileri sürüyor : « *Wagner'in adamları bir ülkeye girdiklerinde, şiddet, taciz ve haksızlıkların sayısı katlanarak artıyor* ».

Fransız ordusunun Orta Afrika Cumhuriyeti'ni terk ettiğinde ardında, diğer haksızlık ve hukuksuzlukların yanında, aralarında reşit olmayan gençlerin, çocukların da bulunduğu sayısız cinsel taciz ve tecavüz olayları ve şikayetler bıraktığı hatırlanmalı.

Fransa'nın BM bayrağı altında askere alınmış müttefik

sömürgelerinde ne yaptı? Total şirketi ne yapıyor ? Eskiden Areva olan Orano ne yapıyor? Ve baskı, şiddet ve yıkım açısından, bu şirketlerin işe aldıkları güvenlik servislerinde istihdam edilen adamlar, Fransız özel kuvvetleri veya lejyonu (yani paralı askerleri) gibi, Wagner'in paralı askerleri ile aynı nitelikte bulunuyor.

Bunların hepsi de, faaliyet gösterdikleri ülkenin yaşayanlarına ve hatta yöneticilerine karşı bile mutlak küçümseyici bir edayla hareket eden savaş köpekleridir.

Bir silahlı çetenin diğerinin yerini alması nüfus için hiçbir şeyi değiştirmiyor. Hepsinden kurtulmak gerekiyor. (15.12.2021)

askerleri, özellikle de Çad'lılar, bu uluslararası kurum tarafından birden fazla suistimalle suçlandılar.

Mali'de bir Fransız bombardımanı, ülkenin merkezinde bulunan Bounty'de 19 köylüyü öldürmedi mi?

Le Drian ayrıca Wagner'in adamlarını « Devlet otoritesinin yerini almakla » ve « ve onun vergi kapasitesine el koymakla » da suçluyor.

Çünkü şirket kendine yapılacak ödemeleri maden sözleşmeleri olarak kabul ediyor ve şirket yetkilileri, maden araştırmacı, arayıcıları ve jeolog mühendislerle geziyor.

Ancak Fransız emperyalizmi eski

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Krizdeki kapitalizm ve devlet müdehaleciliği

LDC (Lutte de Classe - Sınıf Mücadelesi, n ° 220 - Aralık 2021)

Ocak 2020 Koronavirüs pandemisi ve bunun sonucunda ortaya çıkan sağlık krizi, yalnızca kapitalist ekonomideki krizi daha da kötüleştirmedir. Aynı zamanda, evriminin daha derin eğilimlerini daha da belirgin bir hale getirdi. Patronların hükümet önlemleriyle tamamlanan saldırgan tavrı, işçi sınıfına ne beklemesi gerektiğini söylüyor.

Ama aynı zamanda işçi sınıfının toplu mücadele yoluyla kendini savunma ve sefalet ve yozlaşmaya itilmek istemiyorsa karşı saldırıya geçmesi gerekiyor. Son iki yılın siciline, en güçlü tröstlerin sürekli ve hatırı sayılır ölçüde güçlenmesi ve büyük burjuvazinin zenginleşmesi hakimdir.

Les Échos (Yankılar iktisat gazetesi), (29 Temmuz 2021) gibi büyük burjuvazinin çıkarlarına bağlı bir gazetenin bundan korkan ifadesini kullanmak gerekirse: « *Il y a des performances financières qui ont de quoi faire peur.* »

"Korkutucu finansal performanslar var. Sağlık ve ekonomik krizinin tam ortasında, Amerikan teknolojisinin devlerinin, rekorlar kırdıklarını ve milyarlarca dolar biriktirdiklerini görmek Covid pandemisinden önce Gafam'ın Gafam'ın (GAFAM, Google, Apple, Facebook, Amazon ve Microsoft gibi dijital pazara hakim olan, Büyük Beş'ler diye de anılan Web devleri Amerikan firmalarına verilen adın kısaltması - Vikipedi) gücünün

orantısız olduğunu söyleyenleri endişelendirmeye yeterli. [...]

Rakamlar kesindir.

Google, Apple ve Microsoft kendi başlarına, son çeyrekte karlarını neredeyse ikiye katlayarak, haftada 5 milyardan fazla vergi sonrası kar elde ettiler! Devasa olmalarına rağmen, bu devler başlangıç yapan yeni bir şirket gibi değerli bir büyüme oranını ek kazanç olarak koruyor.

"Ve bu sadece o üç Amerikan tröstüyle ilgili de değildir. *Les Échos*'tan bu kez 22 Temmuz'dan alıntı yapmak gerekirse: "Avrupa, Orta Doğu ve Afrika (EMEA) bölgesinde, derecelendirme kuruluşu Moody's'e göre, şirketler 2020 yılında 1 trilyon 300 milyar avro para biriktirdi. Bu rezervlerin büyük bir kısmı, nakit olarak 491 milyar avro veya toplamın % 37'sini biriktiren 25 büyük şirkete ait.

"Bu devasa meblağlarda spekülasyona gitmeyen şey, birleşme ve devralma operasyonlarına yöneliyor. *Les Échos* (1 ve 2 Ekim 2021),

"2021, birleşme ve satın almalar tarihinde küresel konsolidasyonun en büyük aşamasını işaret ediyor. Eylül ayının sonunda dokuz ayda 4 trilyon 360 milyar dolardan fazla anlaşma imzalandı.

"Günlük iş dünyasının bu satın alma ateşinin "özel sermaye fonları tarafından daha da kötüleştirildiğini" ekleme ihtiyacı hissetmesi sözkonusu, çünkü bu birleşmelerde bile spekülasyon önemli bir rol oynuyor. Ancak, yoğunlaşma esas olarak finansal olsa bile, şirketleri, yani katma

değerin nerede oluştuğunu ilgilendirmektedir. Her zaman olduğu gibi, spekülasyonun kapitalist sınıfın toplam artı değerinin dağılımında kimin kayırlacağını belirlemede sonuçları varsa, bu sonuçta artı değer üreten şirketlerden, yani işçilerin sömürülmesinden gelir.

Bu yoğunlaşma hareketi tam olarak kapitalist ekonomideki krizlerin işlevidir: ekonomiyi daha az kârlı girişimlerinden kurtarmak ve bunu en güçlü kapitalist grupların yararına yapmak, her zaman dünya ekonomisi üzerindeki ağırlıklarını artırmaktır.

Devletler bu birikimde önemli bir rol oynamaktadır. Macron'un "ne gerekiyorsa" tavrı, tüm emperyalist devletlerin ortak tavrı olmuştur. Kapitalistlere yapılan devlet yardımının karşılığı, tüm devletlerin borçluluğunda bir patlama olmuştur.

Le Monde bu sefer 24 Temmuz'da "Avrupa kamu borçları rekorlara ulaşıyor" dedi. "Eurostat tarafından yayınlanan rakamlara göre, ilk çeyreğin sonunda, avro bölgesindeki kamu borcu gayri safi yurtiçi hasılanın (GSYİH) yüzde 100,5'i ile zirve yaptı ve ilk kez yüzde 100'ü geçti. Fransa'da [...], bir yıl önceki %100,8'e kıyasla GSYİH'nın %118'ini oluşturuyordu. Almanya'da GSYİH'nın %71,2'si ve İspanya'da %125,2'si idi. İtalya (%160) ve Yunanistan'da (%209) %150 sınırını aştı. [...]

"Ve bu hatırı sayılır miktardaki nakit sadece çok kısmen üretime yatırılıyor. Ancak, paranın dönmesi ve her şeyden önce kazanması

gerektiğinden, bu, barındırdığı kalıcı mali çöküş tehdidiyle birlikte spekülasyonları önemli ölçüde artırmak için yeterlidir.

24 Temmuz'da Le Monde'da yayınlanan önemli bir makale, "*uzun süre biçiminde zayıflamış bir ekonominin hayaleti*"ne ayrılmıştır. Salgın yeniden başladığında, birçok burjuva iktisatçının daha önce tercih ettiği bir defaya mahsus bir şok senaryosuna ve ardından 2020'den önceki duruma dönüşe artık inanmadığı gözleminden yola çıkıyor.

Salgının "kırk yıllık interseks döneminden sonra devletin rolünü rehabilite ettiği" gözlemi.

Pandeminin "*kırk yıllık sorunlardan sonra Devletin rolünü rehabilite ettiği*" gözlemi, Le Monde'un tutumunu ifade ettiği ekonomistleri ve işadamlarını, pandemi sırasında koşullu olması amaçlanan Devlet müdahalesinin uzatılmasını önermeye yöneltiyor.

"*Bir salgından endemik (bir hastalığın belirli bir bölgede sürekli kalıcı olması) hale geldik. Büyümeyle daha az sarsıyor ama eşitsizlikler, tasarruflar, işletmeler, haneler üzerinde başka etkileri de var... Çünkü bu sürüyor. " Ve geleceği şöyle öngörmek için."* Kriz, konut, eğitim ve sağlıkta yeni güvencesizlik biçimlerine yol açtı.

"Bu sadece bir tahmin değil. Burjuvazinin işçilere karşı bir saldırı planının ana hatlarıdır. Başka bir ekonomik yayın olan Revue d'économie financière'in (Finans dergisi) ifadesini kullanacak olursak: "Az önce tanımladığımız gelişmeler [...] bu yüzyılın başında dünyayı sarsan siyasi ve sosyal değişimlerle yankılanıyor [...] Pandemi ise

onları daha da kötüleştirdi...

"Dünyayı sarsan bu siyasi ve toplumsal değişimler", büyük burjuvazinin krize rağmen ya da daha doğrusu krizden yararlanarak kendisini daha da zenginleştirmesini sağlamak için işçi sınıfının ödediği bedel olan sömürünün şiddetlenmesinin özetidir.

İşverenlerin saldırısı, işçi sınıfının tüm bileşenlerinin, işi olanların ve işsizlik ya da yaş nedeniyle işçi sınıfının dışında kalanların satın alma gücünü azaltmak için hükümet önlemleriyle birleştirildi. Patronlar için, daha az işçiyle daha fazla üretim dayatmak, iş temposunun kötüleşmesi, disiplinin ağırlaşması, yaptırımların çoğalmasındır.

Ve hepsinden önemlisi, üretimin dağınık olduğu veya kısmi işsizlik dönemleriyle kesintiye uğradığı bir dönemden sonra şirketlerde patronun kim olduğunu hatırlamaktır. Resmi ücretleri dondurmaya ek olarak, gerçek ücretleri düşürmenin birçok yolu vardır (ikramiyelerin ödenmemesi, daha düşük ücretli fazla mesai vb.).

Geçici sözleşmelerin yenilenmemesi, işten çıkarmaların sayısını duyurulan işten çıkarma planlarının çok ötesine taşıyor. Geçmişte uygulanan birkaç yasal koruma birbiri ardından kaldırılıyor. İşçi sınıfının durumu, II. Dünya Savaşı'ndan önceki durumuna geriliyor.

Burjuvazinin saflarında yer alan iktisatçılar, krizde kapitalizmi kurtarmak için devletin ekonomiye müdahalesini, pandemiye ve onun süresine bağlamaları onlara göre uygundur. Burada yine pandemi, bir gerçeğin nedeni değil, ortaya çıkmasıdır.

Bugün geçerli olmayan bir gerçek var. Devletin kapitalist

ekonomideki rolünün burjuvazinin asalaklığı için gösterdiğinin ötesinde, Troçki'nin 1940'ların başında gözlemlediği ve formüle ettiği daha temel nedenler var:

"*Toplumsal krizin keskinliği, üretim araçlarının mevcut yoğunlaşmasının, yani tröstlerin tekelinin, değer yasasının bir sonucu olarak, piyasa ekonomik ilişkileri dengelemekten acizdir. Devlet müdahalesi mutlak bir zorunluluk haline geliyor. "*

Alıntılanan metin 1940 yılına aittir. 1929 çöküşünü takip eden bunalım yıllarında, burjuvazi, ekonomisinin çöküşünü önlemek için farklı siyasi yöntemler deneme fırsatı buldu.

Farklı emperyalist ülkelerdeki durumların çeşitliliğinin ötesinde, Mussolini'nin İtalya'sında ve Hitler'in Almanya'sında faşizmin devletçiliği, "*hem özel mülkiyeti kurtarma hem de onu kontrol etme girişimi*" (Troçki), ve Roosevelt'in Amerika Birleşik Devletleri'ndeki New Deal devletçiliği (çeşitli ara değişkenlerle) arasında bölündüler.

Bu iki yoldaki yolculuk farklı olsa da, bu iki yol da önce savaş ekonomisine, her şeyini ordu için feda etmeye, daha sonra da II. Dünya Savaşı'na yol açtı.

"Devlet müdahalesi" için bu "*mutlak gereklilik*", kapitalist ekonominin krizi tarafından ifade edilen, temelde çelişkili olan aynı gerçekliğin iki yönünü yansıtır: ekonomik gelişmenin daha fazla koordinasyona doğru itilmesi, organize, planlı bir ekonomiye duyulan ihtiyacı ifade eder Ama uluslararası bir ölçek ve üretim araçlarının özel mülkiyeti nedeniyle bunu başarmanın imkansızlığı var.

Devam edecek...

Güncel... Güncel... Güncel...

Combat Ouvrier (UCI) İşçilerin mücadelesi, 15 Ekim'de başlayan İsyanın gerçek nedenleri (Martinik ve Guadelup)

Batı Hint Adaları'ndaki toplumsal isyanı nitellemek için resmi basın sık sık sağlık kartına ve aşı zorunluluğuna karşı bir hareketten söz ediyor. Gerçekte bu, zorunlu aşılama ve sağlık geçişine karşı çıkma biçimini almış bir toplumsal patlamadır...

Elbette toplumsal protesto aşısı olmak istemeyen sağlık çalışanları ile başlamıştır. Daha sonra aynı kişiler açığa alınıp maaşlarından mahrum bırakıldıklarında protestoyu büyüttüler. Buna itfaiyeciler, hemşireler ve okul asistanları, liberal hemşireler de katıldı. Milliyetçiler, demagojik bir şekilde bu popüler duyguyu kendilerine alet ettiler. Bizim için her şeyden önce personelin ve maaşın askıya alınmasına, aşı yükümlülüğünden etkilenen çalışanların diz çöktürülmesine karşı protesto yapmak gerekiyordu.

İki adanın felç edilmesi

Toplumsal isyan, barikatların inşasında kendini gösterdi. İki ada neredeyse 15 gün boyunca tamamen felç edildi ve bugün hala kısmen de öyledir. İlk barikalardan itibaren, birçok gencin mahallelerde ve ayrıca ana yollarda bazı barikalara katıldığını, yardım ettiğini ve

hatta denetim altına aldığını gördük. Çok hızlı bir şekilde, sayıları çeşitli örgütlerden militanların sayısını aştı. Bunlar çoğunlukla genç işsizlerdi, ama aynı zamanda genç işçilerdi. Yaşlı kadınlar ve erkekler de hazır bulundu. Bazıları sabahları barikalardan sorumlu olanlara yiyecek, içecek ve kahve getirdi. Birkaç büyük abluka da dahil olmak üzere her yerde barikalalar vardı. Guadelup'daki en önemlileri, Abymes'teki itfaiye istasyonunun yakınındaki Montebello, Capesterre, Perrin ve Boucan köprüsündeki Sainte-Rose'dakilerdi. Bu iki barikat, denebilir ki, isyanın sembolleri haline geldi. Bugün hala daha yerlerindeler.

Ekim ayında okula dönüşle birlikte, Fransa'da olduğu gibi benzin ve gıda fiyatlarındaki baş döndürücü artış, hoşnutsuzluğu artırdı.

Grev çağrıları, Şirketlerde genel grev çağrıları oldu, ama buna rağmen çok az sayıda grev oldu. Protestoların olduğu gün çok sayıda grevci vardı, ancak gerçek bir genel grev olmadı. Ancak işçiler hareketi destekledi ve bazıları barikalalarda yardıma geldi...

Guadeloupe'de ArcelorMittal çalışanları 80 günden fazla bir süredir grevde.

Martinique'in genel sosyal güvenlik fonundaki grev bir aydan uzun süredir devam ediyor. Bugün baskı güçleri devasa inşaat makineleriyle barikalaları yıkmak için yola çıktı. Martinik'teki tüm barikalalar kaldırıldı. Ancak Fond Lahaye'de şiddetli bir direniş ortaya konuyor. Bazıları yeniden inşa etmekten bahsediyor. Guadeloupe'de, Sainte-Rose ve Perrin'in Abymes'deki barikalaları sökmeye henüz cesaret edemediler.

Hareketin önderliği

Hem Martinik'te hem de Guadelup'da, başlangıçtan itibaren, barikalalar ve genel grev çağrılarını sırasında milliyetçiler ve ayrılıkçılar, hareketleri sendikalar aracılığıyla yönettiler. Guadelup'da, harekete öncülük eden kuşkusuz milliyetçi bir birlik olan UGTG'dir (sendikasıdır). Yoldaşlarımız mitinglere ve protestolara müdahale ediyor. Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak sloganlarımız ve bayrağımızla oraya gidiyoruz. Milliyetçi ortak bildirimleri imzalamayı baştan reddettik ve kendi bildirimlerimizi yazdık.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>
E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.